

Manuel Xosé Neira*

Poética

Que o texto se conforme como gándara encendida para o vento
ou palmeiral sob a lúa.

Que vaia firme no óso, penetre ate a raíz.

Que se misture no sangue;

tente erguer voo, lenta, poderosamente.

Que sexa profunda ideoloxía e coraxe.

Que se revele, o poema, na ollada diaria:

perfil de anxo,

chuvia de abril entre os álamos.

Sexa estrobo,

gorxa onde agurgulle o régo da vida.

Que brote sempre en nós limo rebelde e orcelos,

que nos escriban a alma no silencio atal abellas

a labourar no centro da luz.

(1987)

* Manuel Xosé Neira naceu en Meilán, concello de Lugo, en 1964. Estudiu Filoloxía Galego-Portuguesa na Universidade de Santiago de Compostela. Colabora habitualmente en revistas como *Coordenadas*, *Dorna*, *Grial*, *Nordés*, etc; en libros colectivos e en xornais como *El Correo Gallego*, *O Correo Galego*, *Faro de Vigo*, *El Progreso*, etc. Publicou os seguintes poemarios: «19 poemas» (*Grial*, separata 1988), *O mar perdido* (Galaxia, 1990), *Abandono da noite* (XII Premio Esquí de poesía, 1992). Mereceu outros premios, tanto pola súa obra poética coma pola xornalística: «Letras Galegas», do Instituto Juan Montes de Lugo; «Poesía», do Centro Cultural de Begonte, no 1981 e no 1988; o «Rozas de Periodismo» (1987), convocado polo Real Aeroclub de Lugo; o «José Mª Chao Ledo», de poesía, do Concello de Vilalba; o «Belén de Begonte» (1996), convocado polo xornal lucense *El Progreso*, etc.

O soño da flor

Coma esa branca flor que me forma
o instante do pensamento,
e que semella unha caricia de lus,
así ti xordes na mansión do meu soño
afastada de min soamente
polos cristais transparentes do aire...

No regreso do alén ao agora
ando a che procurar o ronsel da mirada,
quizais nas rosas que o solpor doa aos cumios.

Xa na noite desfanse os álamos
abanados pola música do silencio.
E a min tan só me vai quedando o vieiro do soño
para me ir achegando ao teu perfume.

(1981)

Orfeo

«Gesang ist Dasein. Für den Gott ein Leichtes».
«Cantar é ser. Pra o deus cousa doada».

Rainer María Rilke

Consciencia: a luz (e o mar)
enchendo o ser de plenitude,
centrando os xardíns da vida.

E a Dama dos remotos dominios:
ninfa dun río esquecedizo
de cara ao interior da chaira recóndita da Noite.

Enigma do ser coma do alén.
¿E esta luz? ¿E a edra
enguerellándose ás súas ruínas...?

Consciencia de vivirmos: a luz,
a luz e a súa pregunta.
A salvación no canto en maridaxe
de ceo azul e abismos. O Canto: Ser.

A tarde de verao pousaba nos teus ombros
coma un bando de rulas.

Ao meu arrollo viñas
e pasabas, leve e demorada, escoitándote
entre as espigas candeais.

Por entre a luz dourada da devesa
brizaba un río de bronce que nós contemplabamos:
adolescentes simplemente entrelazados.

Leixábase o bido en ouros primeirizos
sobre os nosos corpos espidos.
E as barcas, su o freixo, case inmóviles na brisa
tiñan aquel xeito de misterio,
o entregado bambeo e a calma do teu corpo.

Aves de Outono, todo luz,
ecoante e señardosa.
As ribeiras do trino:
do amor,
refréxanse no río do verao.

Puro presente, a ave: ás de lume.
Transfigura toda forma
e non sucumbe coa rosa.
Ingrave. Habitar quixera no propio corazón
do home:
ar consubstanciado.

9. IV. 1993.

A terra oscilaba en ti coma por un trópico.
(Cinguíase ao mar da túa cintura).
Era unha rexión de torres interiores e cabalos
baixo lúas de serena espesura.

A terra pasaba por ti como unha iniciación,
como, nun porto, o excitante día da partida
para a máis grande odisea marítima.
E da nosa aberta xurdían árbores do paraíso
onde as aves, loucas, gorxeaban na luz.
(Frutal, nela picoaban, desangrándo).

Tiñas o corazón do día máis branco:
tiñas o corazón da morte máis pura.
E instalada nela os teus ollos
eran dous astros,
dúas rosas grandes, dúas acequias
onde eu me contemplaba, eterno adolescente espido.

Detías o tempo, brizándoo, nos labios de auga namorada
e ofrecíasme a flor de neve da mao para pasear xardíns.
Entrábamos en hortos clausurados,
entrábamos, gracilmente olvidados,
no templo máis puro.

O poema nace, máis dono de si, desde as ausencias
iluminando, gracilmente, o mundo.

Xorden aves sensitivas
nos amplos xardíns da luz.

Alén de ti chamábasme
desde o teu gran poder de convocar ausentes
tan misteriosamente
como escribir nun templo iluminado
polos teus dedos de cera e máis de orballo.
(Xaneiro, 1996)